O călătorie provocatoare în lumea interioară a ființei mecanice (Part. II)

On Mai 07, 2013

Racordează-te la borna de referință a autenticității tale, reformând efortul de a înțelege sensurile de nepătruns ale existenței aplicate în contextul noilor tendințe de înnoire.

Fără a-și da seama, Hobbs se transformă în ceva ce nu trebuia să fie, într-o necunoscută obținută dintr-o mulțime de combinații posibile, din care niciuna potrivită, pe care inima și subconștientul le acceptă doar temporar, ca pe un test. Va rezista sau nu? Zbârnâie și șuieră glasurile lăuntrice, războindu-se cu acea sete de a culege totul, de a nu lăsa nimic în urmă. Gândurile se îmbulzesc, se înghiontesc flămânde, făcându-și loc către adevărata libertate, către marea atracție, stimulând adrenalina. Îndrăzneala dusă până la extrem, nebunia, exaltarea momentului, supra-valorificarea plăcerii dulci-efemere.

Diamantele se află chiar sub ochii lui, strălucirea lor este eternul unui vis devenit realitate, trebuie doar să le adune într-un loc și să le facă dispărute din seiful băncii. Ecoul integrității nu-i mai răspunde, căci nu mai este de mult viu. În continuare Hobbs cedează instinctului care-i zvâcnește în degete. Să dispară, să dispară repede totul ! răsună vocea de trâmbițaș a Eului său, a infractorului profund, care nu-și dă seama cât de letală e situația.

Un hoț nu este un artist veritabil decât atunci când își arata talentul de a gândi mai presus de limitele impuse de cerințele momentului prezent. Tracasat de repetatele conflicte întreținute de mândria exacerbată, dar totodată cuprins de o senzație plăcută, de un stimul fantastic, de intensitatea acelei stări de maximă energie, de euforia fără margini întreținută de psihicul zdruncinat, Hobbs se aruncă cu mai multă îndârjire în văpaia momentului decisiv al destinului.

În felul acesta lumea de dincolo de hărți, lumea comorilor ascunse, lumea cealaltă pe care poate numai Hauff sau Kafka ar fi putut s-o descrie atât de viu și fantezist totodată, depășește în esența ei învelișul realității și al acceptabilității acestuia.

Autenticitatea unui artist constă în însușirea capacității de a gândi mai presus de ceea ce simte într-un moment de cotitură, trăind experiența unei opere de artă în funcție de ce îi dictează destinul unei aventuri a interiorității.

În timpul efortului fizic, nebănuit pentru un bătrân ca Hobbs, producerea de căldură crește pentru o scurtă perioadă de timp la nivelul musculaturii, toate energiile se armonizează, corpul înflorește, este mai plin de viață. Şi, dacă n-ar interveni reacțiile compensatoare în vederea restabilirii funcțiilor vitale în limitele normale, date de sentimentele adânci de ură, de mânie, de revoltă, mai mult ca sigur asemenea pulsații bruște de tensiune i-ar fi periclitat viața.

Nicio voce nu se ridică mai grav, niciun suflu nu poate fi perceput mai puternic, și toate energiile declanșate se epuizează rapid atunci când mecanismul sufletesc este decuplat de la nivelul de maximă alertă. Totuși, cu dedublarea rațiunii și simțirii ce-l caracterizează, Hobbs rămâne deosebit de receptiv la presiunea exercitată de realitate, de acele influențe dominante: *" a fi "* și *" a nu fi "*.

Doar astfel tărâmul necunoscut pe care el calcă cel dintâi, devine acum o țară a lui. Doar astfel jaful devine mai simplu ca niciodată, transformându-se într-o adevărată victorie - a unui făptaș abil, care va rămâne pentru totdeauna necunoscut.

Leadership: Îți verifici aptitudinea de a privi dincolo de semnificația unei recompense revelatoare și însuflețitoare, răspunzând solicitărilor fondului tău de probitate reprezentativ?

Hobbs nu-și verifică aptitudinea de a privi dincolo de semnificația unei recompense revelatoare și însuflețitoare, dincolo de nebunia unui curaj care vindecă orice rană sufletească, ci mai degrabă se lăsă în voia unui singur impuls de gândire la rece: de a nu admite nicio abatere de la setea de justiție rămasă activă în conștiința și sufletul lui.

Stimulul de procesare a gândurilor și emoțiilor rămâne prezent în realitatea ta atâta timp cât te concentrezi asupra încercărilor existențiale. Stimulul acesta cântărește cât o stâncă care nu se clatină nici în cea mai năprasnică furtună, dobândind control asupra unor dimensiuni importante din viața ta, dar mai ales asupra dimensiunii personalității pe care ești dispus să o arăți lumii.

Există însă și posibilitatea ca, asemenea unui căutător fervent al unor noi sensuri de parcurgere a vieții, să ajungi un simplu colecționar de experiențe palpitante, dar gol pe dinăuntru, incapabil de a te recunoaște tu însuți și de a privi dincolo de zidurile propriei minți rătăcite.

Acest sindrom de "tunel care se prelungește la nesfârșit" formează prin norul foarte subțire al prejudecăților o auto-suspendare până la verdict. În leadership se mai numește auto-marginalizare. Verdictul este o afirmare răsunătoare a angajamentului tău față de autoritatea puterii tale de a fi o ființă morala timp îndelungat. Ceea ce presupune să faci schimbări permanente, să faci ceva ce nu ai mai făcut înainte, chiar și pe timp de furtună.

Să recunoști în tine însuți un învingător care știe să-și impună victoria înseamnă să vezi dincolo de răzbunarea propriei "dreptăți" care dă sens vieții.

Verdictul în sine, clarificând starea ta de compatibilitate cu formatul vieții care adaugă variantei de dezvoltare interioară o funcționalitate suplimentară, nu este altceva decât o "emanație" a stilului de a face update-uri la propria caracterizare. Sau mai bine zis, a stilului de a face din propriile imperfecțiuni o măsură reală a bucuriilor sau a dezamăgirilor pe care le trăiești.

Una din cele mai importante resurse ale leadershipului care permite o anumită distanță de parcurs și o anumită putere la "borna de referință" a autenticității, este aptitudinea de a privi dincolo de sens. Dincolo de sensul atribuit angajării tale într-un joc de șah existențial, straniu, cu câmpuri albe și negre, în care piesele tale cele mai importante sunt înlocuite de ecoul integrității - acest întreg care are inclus în interiorul său un șir nesfârșit de succesiuni valorice, dar și drame de conștiință.

Sensul reprezintă o probă a încercării tale de a te rupe de ceea te împiedică să trăiești pacea interioară, iar pentru a schimba sensul trebuie să inversezi "minusul" cu "plusul". Adică să-ți redefinești întreaga realitate și mai ales relația cu tine însuți. Autenticitatea înseamnă să acumulezi experiențe la întâmplare, relevându-ți în repetate rânduri preferințele pentru particularitățile lor.

Leadershipul apare aici ca un proces de adaptare la acele stări de conștiință și dispoziții comportamentale pentru acțiune - alterate de evenimentele cele mai importante, care totuși pot avea o finalitate pozitivă dacă nu devii prizonierul lor. Să nu uităm că stâncile, cu cât se înalță mai mult până la cer, cu atât se clătină mai tare și se prăbușesc mai ușor.

Un leadership care privește spre sensul vieții este destinul unei întâlniri cu impulsul de combatere a tuturor rătăcirilor tale apărute într-o lume care nu-ți cere certificat de capacitate pentru a fi mai bun.

O călătorie provocatoare în lumea interioară a ființei mecanice evidențiază traseul spre acele repere existențiale necunoscute care omul le negociază cu el însuși, pe măsura propriului contur al minții și al sufletului care pot controla acțiunile.

Prozatorul român, Adrian Şchiop, sfătuia la un moment dat: *„ Ieși din confuzie și fixează-ți niște repere valorice și evenimențiale "*. Degeaba te dovedești a fi un spirit predominant practic și plin de imaginație, dacă în procesul de negociere serios cu tine însuți nu iei seama atât de pragul limită al trăirilor provocate de anumite experiențe, cât și de pragul limită al rezistenței tale de a suporta ajustări pe parcursul dezvoltării personale. Iar aceste praguri pot fi corelate cu menținerea unui echilibru între crearea unui nou profil și distribuirea resurselor de adaptare la tot ce ți se întâmplă.

* Notă: " *Flawless (2007)*"

Source: https://neculaifantanaru.com/o-calatorie-provocatoare-in-lumea-interioara-a-fiintei-mecani